

MEGKÍSÉRTETETT MINDENEKBE

„Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, a kik megkísértetnek... Mert nem oly főpapunk van, a ki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.” (Zsid 2:18, 4:15)

A KÍSÉRTHETŐSÉG FELTÉTELE ÉS CÉLJA

A „kísértés” szavunkat általában a bűn világának fogalmaként ismerjük. Amikor halljuk, akkor gondolatainkban azonnal a bűn, és a bűnösség állapota társul hozzá. Bizonyos vonatkozásban ez természetes is, hiszen a kísértő a bűnt képviseli, a bűn állapotába csábít. A kísértés oldaláról nézve azonban ez nem ilyen egyértelmű. Ádámban még nem volt bűn, amikor Sátán először megkísértette őt az Édenben. Hasonló módon a mennyei angyalok is bűntelen lények voltak, mielőtt Sátán megkísértette őket. Ebből következik, hogy nemcsak a bűnös vágyakkal és bűnös hajlamokkal terhelt lények kísérthetők meg, hanem a teljesen tiszta, szent lények is. Két dolog teszi lehetővé a kísérthetőségünket. Az egyik az Isten által biztosított szabad akarat, a különböző lehetőségek közötti választás szabadsága. A másik az ismereteink korlátai, amiből az következik, hogy elhisszük, amit a kísértő mond, és csak később jövünk rá, hogy be lettünk csapva.

Pál apostol azt mondja a fenti igében Jézusról, hogy *„megkísértetett mindenkben hozzánk hasonlóan”*. Ez a kijelentés elsődlegesen arra vonatkozik, hogy Jézus is valóságosan átélte a kísértéseket. Kísértést jelentett számára a Sától való megkönyékezés pillanatában, hogy a többféle lehetőség közül melyiket válassza, milyen irányú döntést hozzon. Esetenként még emberi képességeinek korlátai is befolyásolták abban az élethelyzetben, amelyben kísértve volt.

*„Sátán a legnehezebb útszakaszon ezzel kísértette a Megváltót. Azok az emberek, akik azzal az ígérennyel léptek fel, hogy több joguk van az áldásokra, mert felette állanak embertársaiknak, elvetettek Téged. Arra törekszenek, hogy megsemmisítsenek Téged és az alapját, a középpontját, a pecsétjét azoknak az ígéreteknek, amelyeket mint különleges kiválasztott embereknek, nekik tettél. Tanítványaid egyike, aki hallgatta oktatásaidat, utasításaidat és egyike volt munkatársaid legkiválóbbjainak, elárult téged! Legbuzgóbb követőd megtagad! Tanítványaid elhagynak! Krisztus egész lénye visszaborzadt mindennek még a gondolatától is... Szörnyű **nagy volt a kísértés arra**, hogy az emberi nemzetség hadd hordozza el saját bűne következményeit, Ő pedig ártatlanul állhasson Isten elé. Ha tudta volna, hogy tanítványai már megértették és értékelik áldozatát, akkor ez a tudat megerősítette volna őt.” (EGW: JÉ, 592-593.)*

A Jézust ért kísértések azonban még ennél is messzebb ható céllal következtek be. Sátán nemcsak a megváltás tervét szerette volna megghiúsítani az ellene irányuló kísértésekkel, hanem megkísérelte bűnre is csábítani Őt. Ellen White a következőt írja erről.

„Azok a kísértések, amelyeknek Krisztus alávetett, rettenetesen valóságosak voltak. Mint önálló személy lett próba alá helyezve, mégpedig azzal a szabadsággal, hogy meghajolhat Sátán kísértései előtt, és Isten szándéka ellen dolgozhat... Ha nincs lehetőség engedni, akkor a kísértés nem kísértés. A kísértésnek csak akkor kell ellenállni, amikor egy ember erőteljes befolyásolás alatt áll, hogy egy rossz tettet elkövessen, tudva, hogy megteheti azt; de hit által, szilárdan megállva, Isten erejével ellenáll. Ez volt az a megpróbáltatás Jézus számára is, amin át kellett mennie. Ha nem állt volna fenn annak a lehetősége, hogy elessen, akkor nem lehetett volna Őt megkísérteni mindazokban a pontokban, ahol megkísértetik.” (EGW: SDA BC. 5. 1082.)

Ilyen próbálkozás volt Sátán részéről az, amikor egy magas hegyről bemutatta Jézusnak *„a világ minden országát és azoknak dicsőségét”* (Mt. 4,8.). Azzal a célzattal tette, hogy *„mindezeket neked adom, ha leborulva imádsz engem”* (Mt. 4,9.). Sátán tehát különböző, általa elgondolt cél érdekében kísértette Jézust, az viszont már egy másik kérdés, hogy Jézus miként reagált ezekre a kísértésekre.

A KÍSÉRTÉS FOLYAMATA

Ahhoz, hogy megérthessük, hogyan kísértetett meg Jézus *„mindenekben hozzánk hasonlóan”,* ismernünk kell a kísértés mibenlétét és folyamatát. Jakab apostol bizonyos igei kapaszkodót ad ennek a kérdésnek az elemzéséhez.

„Mindenki kísértetik, amikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. Azután a kívánság megfogaván, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz.” (Jak. 1,14-15.)

A kísértés tehát önmagában még nem bűn, csak akkor lesz azzá, ha megfogam bennünk, ha elfogadjuk azt, amit kínál. A bűn világának természetes velejárója lehet a kísértés olyan módon is, hogy nekünk semmi közünk sincs hozzá. A Kísértő ugyanis képes arra, hogy gondolatokat és érzéseket sugalljon, amelyeket mi úgy élünk meg, mintha azok a mi gondolataink, és a mi érzéseink lennének.

„Mindnyájunknak vigyáznunk kell érzékszerveinkre, hogy Sátán hatalmába ne kerítse őket, mert ezek a lelkünkhez vezető utak. Hűségesen őrizzük szemünket, fülünket és minden érzékszervünket, ha uralni akarjuk gondolatainkat, és meg akarjuk akadályozni, hogy a hiábavaló, romlott gondolatok beszennyezzék lelkünket! Ezt a legfontosabb munkát azonban csak Isten kegyelme képes elvégezni bennünk.” (EGW: Tanácsok a Gyülekezetnek. 187,1-2)

Három dolog történhet velünk a kísértés folyamata alatt.

Az egyik ilyen dolog az, ha teljesen idegen számunkra az, amit a Kísértő sugall, akkor azonnal elutasítjuk. Sátán azonban sugallni képes olyan gondolatokat és érzéseket is, amiket csak megfelelő átgondolás és mérlegelés után tudunk visszautasítani. Ez azonban olyan veszély-helyzetet jelent számunkra, amelyben minden egyes pillanattal időt adunk a Kísértőnek, teret biztosítunk számára, és előnyhöz juttatjuk a küzdelemben.

Ennek ellenére mégis vannak olyan helyzetek, amikor nem kerülhetjük el az átgondolást és a mérlegelést, mert csak eközben ismerhetjük fel azt a tényt, hogy kísértve vagyunk. Ezekből a helyzetekből csak az Istennel való közösségünkől fakadó erő által tudunk megszabadulni, mert ezekben a helyzetekben az *„Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre”* (1Pét. 1,5.).

A másik esetben viszont megtörténhet, hogy végzetessé válik a kísértés akkor, ha elfogadjuk azt, amit Sátán sugall, ha készek vagyunk azonosulni vele, vagyis átadjuk magunkat az általa felcsillantott gondolatnak, érzésnek és vágynak. Erre mondja Jakab apostol azt, hogy *„a kívánság megfogván bűnt szül”*.

Nagyon fontos tisztán látni azt, hogy a Biblia szerint nem akkor leszünk bűnösökké, amikor megteszünk valamit, vagyis elkövetünk valamilyen cselekedetet. Már attól a pillanattól fogva beszélhetünk bűnről, amikor a Sátán által sugallt kívánság megfogon bennünk, amikor azonosulunk a kísértő gondolattal és kívánsággal. A bűn ugyanis egy szívbeli állapot, a cselekedet pedig csupán kifejezője és következménye annak, ami a szívünkben van. Jézus ezért mondta, hogy: *„a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznságok, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások”* (Mt. 15,19.). *„Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.”* (Mt. 5,28.).

A harmadik dolog tekintetében pedig Jakab apostol azzal fejezi be a kísértésről szóló gondolatait, hogy: *„a bűn pedig*

teljességre jutva, halált nemz”. Ez egyrészt azt jelenti, hogy a kárhozat ítélete vár a bűnre, illetve mindazokra, akik a bűnnel azonosulnak. Jelentheti azonban a lélek halálát is akkor, ha teljességre jut benne a bűn, ha megmarad a bűn állapotában, mivel a bűn, természetéből adódóan minden erkölcsi értéket eltorzít és megsemmisít, és vakká tesz önmagunk megítélése vonatkozásában. A bűn elfogadása után már a valóságtól eltérően látjuk és ítéljük meg állapotunkat és cselekedeteinket.

„Van oly út, mely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak útja... Az embernek minden útja igaz a maga szemei előtt; de a szívek vizsgálója az Úr.” (Péld. 16,25; 21,2.)

A BENNÜNKET ÉRŐ KÍSÉRTÉS FAJTÁI

Tényleges kísértésről csak akkor beszélhetünk, ha a kísértő a belső emberben rövidebb vagy hosszabb ideig egyfajta kettősséget tud létrehozni, ami önmagában még nem feltétlenül jelent bűnös vágyakozást. Ha viszont nem alakul ki bennünk ez a kettősség, ha nem jelent kísértést számunkra az adott dologban való választás lehetősége, akkor csupán a Kísértő részéről való próbálkozásról beszélhetünk.

A választásnak ezt a dilemmáját sokszor viszonylag teljesen ártatlan dolgokban is megéljük, de a bűn csábításának vonatkozásában is. Vagyis a kísérthetőségünk ténye két alapvető dolog miatt van jelen az életünkben.

Egyrészt az Isten által adott szabad akarat biztosítja a választás lehetőségét, ami lehet ártatlan vagy a bűn irányába fordító. Esetenként csak abban kell döntenünk, hogy a szőlőfürtöt vegyük ki a tálból a tányérra, vagy azt a gyönyörű őszibarackot, és ez még teljesen ártatlan dolog. De amikor már azzal kísért Sátán, hogy a tányérunkra kisedett töltött káposzta elfogyasztása után még szedjünk egy másik adagot is, mert nagyon finom volt, pedig már érezzük, hogy a jóllakottság határán vagyunk, no, ebben az esetben már bűnös kísértésről beszélünk. Az egészségügyi elveink

szerint ugyanis tudjuk, hogy ez így a gyomrunk és az egész szervezetünk túlterhelését jelenti, ami nagyon káros az egészségre.

Másrészt viszont, sokszor az ismeretünk hiányossága teremti meg a kísérthetőségünket. Ha ugyanis tudjuk, hogy a padlónak egy bizonyos pontján egy taposó akna van telepítve, ami a rálépés által aktivizálódik, akkor nem lépünk rá, hiszen szándékosan nem fogjuk a saját vesztünket okozni. De nagyon sokszor nem rendelkezünk elég információval a döntéseink meghozatalának pillanatában. A teremtet világ első kísértése is részben abból adódott, hogy sem az angyalok, sem az ember nem ismerte a bűnt, nem tudta, hogy mi az, milyen következménye lesz, ha kipróbálják. Egyedül Isten ismerte azt minden kihatásával együtt, amikor azonban az ember vétkezett és bűnössé lett, akkor már azt mondta Isten: *„az ember is olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván”* (1Móz. 3,22.).

Ha viszont már azonosultunk is a bűnnel, mert jól érezzük magunkat benne, esetleg már keressük is annak lehetőségét, hogy újra elkövessük, akkor már nem az előzőhöz hasonló kísértésről beszélünk, hiszen ez már az elbukott állapotunk természetes megnyilatkozása. Ezért a kísértések fajtáit tekintve kétféle kísértésről beszélhetünk.

Az egyik az, amikor a személyiségünkől még idegen gondolatokat és kívánságokat sugall a kísértő. A kísértésnek ezt a fajtáját **kívülről jövő kísértés**-nek nevezzük.

A másik az, amikor olyan dolgokon keresztül ér bennünket a kísértés, amelyekkel korábban már azonosultunk, amiknek már átadtuk magunkat. Ezek a vágyak, kívánságok már a személyiségünk részei, ezért a kísértésnek ezt a fajtáját belső, azaz **belülről ható kísértés**-nek nevezzük.

Mindezek hátterén kívülről jövő kísértésről csak akkor beszélhetünk, amikor az Ellenség sugall gondolatokat és

kívánságokat, amelyek a belső emberünkre csábítólag hatnak, úgymond vonják és édesgetik azt. Ezeknek a kívülről jövő sugallatoknak, késztetéseknek a legtöbb esetben a test különböző funkciói, vagyis az érzékszerveink a közvetítői. Általuk informálódik ugyanis mindenről a belső emberünk, de nem azért, mert az érzékszervek hibásak, hiszen azok csupán közvetítőcsatornák, „informátorok” az agy számára.

Nem a szemünk, a fülünk, vagy a kezünk a romlott, hanem a belső emberünk, amely a környezetből az érzékszerveken keresztül beáramló információkra erkölcsi szempontból negatív módon reagál. Tisztátalan dolgot nézni vagy olvasni vagy hallgatni sohasem a szemünk vágyik, hanem a megromlott természetünk, a belső emberünk.

A kívülről érkező kísértések célja mindig kettős. Ha még tiszták vagyunk az adott dologban, akkor bűnre akar vezetni, bűnössé akar tenni bennünket, ahogy korábban azzá tette az angyalokat is, vagy az első emberpárt. Ha azonban már megfogant bennünk a bűn, mert azonosultunk a kísértéssel, és bűnösökké lettünk, akkor még inkább szeretné elmélyíteni bennünk a bűn hatalmát és befolyását. Ez jelentheti azt, hogy újabb és újabb olyan bűnfajták elkövetésére akar rávenni, amik korábban még nem voltak jelen az életünkben.

Belülről jövő kísértésről viszont csak akkor beszélhetünk, amikor az eredendő bűn állapotában levő természetünkből, vagy pedig a bűnnel való személyes azonosulásunkból adódóan támadnak fel bennünk a vágyak, kívánságok, és igényelnek kielégülést.

Ezekben az esetekben minden alkalommal megromlott vágyakról, kívánságokról van szó. Ezeket a kívánságokat már Sátán uralja, ezért is tud belülről kísérteni. Ekkor már a saját megromlott kívánságaink készítő erejét használja fel a kísértésben. Ezt az állapotot rabszolgaságnak nevezi a Biblia.

Még az újjászületett ember kísértéseire is jellemző a belső kettősség küzdelme. Ez a küzdelem abból adódik, hogy az újjászületéssel nem a régi természet változott meg, hanem csak a bennünk levő bűn szuverén uralma alól szabadult fel, vagyis Isten által visszakapta a szabad választás lehetőségét. Ez a küzdelem azonban mindig gyengülni fog annak arányában, ahogy a belső ember fokozatosan fejlődik és megerősödik: *„ha a mi külső emberünk megromol is, **a belső mindazáltal napról-napra újul**”* (2Kor. 4,16.). *„Adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben”* (Eféz. 3,16.). A belső emberünk fokozatos erősödésével párhuzamosan viszont fokozatosan *„megerőtelenül a bűnnek teste”*, vagyis az *„ó emberünk”* (Róm. 6,6.).

Ezzel a gyógyulással egyidejűleg nemcsak a belülről támadó kísértések lehetősége csökken, hanem a kívülről ható kísértéseké is. A bűn egyre kevésbé talál visszhangra, kapcsolódási pontra az emberben, és Jézus példája szerint egyre inkább az Isten akaratának teljesítésében találja meg lelke örömét.

„Hogy teljesítem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt. 40,9.).

A KÍSÉRTÉS MEGJELENÉSI FORMÁI

János apostol levelében találjuk leírva, hogy Sátán három területen tudja az embert rossz irányba befolyásolni: *„Mert mindaz, ami a világban van, **a test kívánsága**, és **a szemek kívánsága**, és **az élet kérdése**; és ez nem az Atyától van, hanem a világból”*. (1Jn. 2,16.)

A *„test kívánsága”* alatt nemcsak a megromlott vágyakat és kívánságokat kell érteni. Ez a meghatározás vonatkozhat az Isten által belénk teremtett természetes vágyakra, ösztönökre, kívánságokra is, mint például az éhség, a szomszúság, a nemi vágy.

Ezek az ösztönös kívánságok úgy vannak bennünk, mint az Isten által teremtetett lényünk természetes alkotóelemei. Önmagukban semmiképpen sem bűnösök, de ki lehet őket elégteleni bűnös módon is. A Kísértő tehát a tudatunk, az értelmünk, a belső emberünk befolyásolása által akarja a bűn felé vezetni a bennünk levő természetes vágyakat és kívánságokat. Vagyis teljesen természetes kívánságnak tekintjük azt, amikor a piacon látva a kínálatot, megkívánjuk magunknak az őszibarackot és megveszünk belőle valamennyit. De ha ezt a bennünk feltörő kívánságot úgy akarjuk kielégíteni, hogy amikor az eladó el van foglalva, akkor gyorsan a szatyrunkba csúsztatunk néhány szemet, és továbbállunk, akkor ez már bűnös kívánságnak, és bűnös cselekménynek számít. Az első emberpár esetében is természetes volt az, hogy a kert minden fájáról megkívánhatták a gyümölcsöt, és bátran ehettek belőle. De amikor a tiltott fa gyümölcsét kívánták meg a kísértő befolyására, azt már bűnös kívánságnak kell tekinteni.

A **„szemek kívánsága”** viszont már arra a kísértési területre mutat, amely az érzékszerveinken keresztül gyakorol hatást a belső emberünkre. A bennünket körülvevő világból érzékelt dolgok ugyanis képekké alakulnak át bennünk, így kerülnek a tudatunkba és a tudatalattinkba. A **„szemek kívánsága”** szintén nem jelent önmagában feltétlenül bűnös kívánságot, hiszen úgy lettünk megteremtve, hogy vágyódunk a szép után, vágyunk abban gyönyörködni; ez pedig még nem bűn. Egy-egy ilyen élmény, kép formában még hosszú időn keresztül tovább él bennünk. Ezt a képet bármely pillanatban magunk elé tudjuk vetíteni, és képesek vagyunk újból átélni azt, amit az adott élmény váltott ki belőlünk korábban. Ezekben az esetekben újra ugyanúgy látjuk magunk előtt a korábban látott és átélt eseményt, mintha most történne.

Ezt az Isten által belénk teremtetett csodálatos képességet rontotta és fertőzte meg Sátán a bűn által. A **„szemek kívánsága”** félelmetes kísértési formává vált az eszköztárában, mert az

érezkelt bűnös dolgok szintén emlékképeket hagynak bennünk, amiket Sátán felszínre tud hozni belőlünk úgy, hogy nem szükséges minden esetben újra kialakítani az eredeti helyzethez hasonló szituációt és körülményt.

Az **„élet kérdése”** pedig kizárólag a tudatunkra, az értelmünkre ható kísértési forma. Ez a meghatározás azt jelenti, hogy dicsekedünk, büszkélkedünk valamivel, hivatkozva felmutatjuk valamilyen különlegességnek számító teljesítményünket.

Van azonban jó értelemben vett dicsekedés és büszkélkedés is. Szinte minden édesanya boldogan dicsekszik kisgyermekével. A kisgyermekek boldogsága pedig akkor teljes, ha megmutathatják a játékaikat. Pál apostol pedig Krisztus keresztyével dicsekedett, amikor azt írta: *„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.”* (Gal. 6,14.)

A dicsekedés tehát lehet a bennünk levő örömnak, boldogságnak, vagy a ragaszkodó szeretetnek a kifejeződése. Az **„élet kérdése”** viszont, mint világi kívánság, minden esetben az ember saját személyének a nagy „Én”-jének a felmagasztalását és dicsőítését jelenti. Ennek a belső állapotnak a látható visszajelzői az önzés, a gőg, az elbizakodottság, és az uralkodni akarás.

Sátán tehát e három területen kísért meg mindenkit, de mindenki számára személyre-szabottan készíti elő a kísértéseket, a illető személy életét és személyiségének jellemzőit ismerve.

„MINDENEKBE MEGKÍSÉRTETETT”

Jézus megkísértésével kapcsolatban igen gyakran félreértik Pál apostolnak azt a kijelentését, amelyet a zsidókhöz írott levelében mond: *„aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt”* (Zsid. 4,15.).

Ebből a versből egyesek a „*mindenben*” szót, mások a „*hozzánk hasonlóan*” kifejezést tartják legfontosabbnak, holott egyáltalán nem biztos, hogy éppen ezeket kellene kiemelten hangsúlyozni. Nagyon fontos, hogy mit és hogyan emelünk ki egy szövegből, mert könnyen megváltoztathatjuk a szerző eredeti gondolatának az értelmét és jelentését, csupán a hangsúlyozással.

A szemléltetés kedvéért három variációban írom le ezt a szöveget, és megpróbálok egy-egy szövegrésznek nyomatékot és hangsúlyt adni, ilyen módon ugyanaz a szöveg teljesen mást fog mondani mindhárom példában. A szöveg hangsúlyát mindhárom esetben a kivastagított szavakkal próbáljuk elolvasni.

„**Megkísértetett** *mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.*” Így csak az kerül hangsúlyossá, hogy Jézus emberi mivoltában megkísérthető volt, és Sátán élt is ezzel a lehetőséggel, újra és újra megkísértette Őt.

„*Megkísértetett **mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.***” Ha viszont ezt a részt hangsúlyozzuk, akkor úgy tűnik, mintha Pál, Jézus kísértésének a mikéntjéről beszélne, vagyis azt akarná elmondani, hogy Jézus mindenben megkísértetett, ami csak elképzelhető, és hozzánk hasonlóan, a mi kísértéseink mintájára történt a megkísértése. Ezen a ponton azonban egyesek iszonyatosan elengedik a fantáziájukat, amikor összehasonlítást tesznek Jézus és a mi kísértéseink között.

„*Megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, **kivéve a bűnt.***” Ez a változat azonban már úgy beszél Jézus megkísértéséről, hogy eközben mindenkit óv a téves következtetésektől azzal, hogy a mondanivaló csattanójaként kimondja: bár megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, „**kivéve a bűnt**”. Jézus számára ugyanis a bűn nem jelentett kísértést, mivel iszonyodott a bűntől, ezért az nem is jelentett számára kísértést.

*„Aki ‘megkísértetett’ mindenkben hozzánk hasonlóan’
(Zsid. 4,15), de mint az egyedüli bűntelen, természete
visszariadt a gonosztól.” (EGW: JVÚ 70:4).*

Amikor tehát egy ilyen fontos jelentőségű igei kijelentést akarunk megérteni, akkor sohasem a már meglévő szemléletünk alapján akarjuk a hangsúly-elhelyezés által értelmezni Isten üzenetét, hanem engedjük, hogy az ihletett írások összessége magyarázza meg, és hangsúlyozza az adott ígét. Sajnos vannak olyanok, akik Pál apostolnak ezt a kijelentését úgy értik, hogy Sátán a kísértés minden lehetséges változatát, amit a történelem folyamán csak ki tudott gondolni az emberrel szemben, azt mind végig próbálta Jézuson. Sajnos 1895-ben már A. T. Jones is így gondolkodott erről, az az ember, aki pedig még 1888-ban egy különleges eszköz volt Isten kezében az örökkévaló evangélium hirdetésében. 1895-ben viszont már a következőket írta:

„Vannak dolgok, amelyek erősen kísértenek téged, ellenállhatatlanul vonzanak téged, az én számomra azonban a legkevésbé sem csábítóak. Lesz, ami engem kísért erősen, sodorna hatalmasan, téged viszont csöppet sem érint. Ami erős kísértés az egyiknek, a másikat hidegen hagyhatja. Ahhoz, hogy segíteni tudjon, Jézusnak ott kell állnia, ahol azt érzi, amit én érzek, s mindenben el kell viselnie a kísértést, ami rám egyáltalán hat, ami engem érint. De mivel az engem kísértő dolgok hidegen tudnak hagyni téged, s ami téged kísért, teljesen hidegen hagyhat engem, ezért Krisztusnak ott kell állnia, ahol mi vagyunk, hogy mindkettőnk kísértése érje Őt. Mindkettőnk helyén helyt kell állnia, mindkettőnk helyét elfoglalnia, betöltenie...

Sátán... Végig próbálta Jézuson mindazokat a pontokat, amelyeket rajtad és rajtam végig tud próbálni, de csődöt mondott. Még további próba elé kellett állítania Jézust. Végig kellett Őt próbálni mindazokon a pontokon, amelyeket a másik emberen végig próbál, hogy engedjen a kísértésnek. Sátán azt is megtette, és itt is teljesen kudarcot vallott.

Következésképpen végig próbálta Jézuson az összes pontot, amelyen fajunk bármelyik egyedében a kísértés felütheti a fejét. Sátán a szerzője minden néven nevezhető kísértésnek, ezért végig kellett próbálnia Jézust valamennyi ponton, amelyiken bárkit valaha is meg kellett próbálnia. Azokon is meg kellett próbálnia Jézust, amelyeken egyáltalán nem lehetséges Sátánnak, hogy kísértsen. De mindezekben csődöt mondott elejétől fogva végig, mindenkoron.” (A.T. Jones: A harmadik angyali üzenet 31. old.)

Valahogy így jár az az ember, aki nem a kinyilatkoztatásra figyel, hanem engedi, hogy magával ragadja a saját fantáziája. Nem valószínű ugyanis, hogy Jézust a tévénézés bizonyos műsoraival, vagy a lakott területen történő gyorshajtással is megkísértette az ördög, pedig ezek a 21. század emberének igen jellemző kísértésformái.

A bizonyágtételek teljesen világossá teszik előttünk, hogy mit kell értenünk azon, hogy Jézus **„megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan”**.

„Krisztus ellenállt azoknak a csábításoknak, amelyek legyőzését mi olyan nehéznek találjuk. Pedig a csábítások annyival jobban vonzották Őt, amennyivel jelleme a mienk fölött áll. Ránehezedett a világ bűneinek szörnyű súlya, így állta ki az étvágy, a világ szeretete, és az elbizakodottsághoz vezető feltűnési vágy próbáját. Ezek voltak az Ádámot és Évát legyőző kísértések, ezek győznek le oly könnyen minket is.” (EGW: JÉ, 88.)

Ez tehát nem azt jelenti, hogy Jézus ugyanazokban az esetekben lett megkísértve, mint te és én, hanem azt, hogy a kísérhetőség mindhárom fő területén átment Ő is ugyanúgy, mint mi, ám ezek a kísértések az Ő személyiségére szabott formában környékezték meg Őt .

Jézus állapotáról és a kísértésekkel szembeni magatartásáról, valamint Sátán tehetetlenségéről Vele szemben, teljesen

egyértelmű bizonyosságaink vannak úgy a Bibliában, mint a Bizonyágtételekben. Jézusban semmije sem volt Sátánnak, ezért csak kívülről támadhatta Őt, csak kívülről ható késztetésekkel próbálkozhatott Vele szemben. Ezért mondhatta el Jézus: „*jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije*” (Ján. 14,30.)

„Sátán készen állt minden fordulónál, hogy lerohanja Őt. Legtüzesebb kísértéseit árasztotta Rá. Mégsem »követett el bűnt, és szájában hamis szót nem találtak«. »Maga is kísértést szenvedett«, mégpedig szentségének tökéletességével arányban. De a sötétség fejedelme mit sem talált benne a világból; egyetlen gondolata, egyetlen érzése sem hajlott a kísértésekre.” (EGW: 5Test, 422.)

Ha valaki a kísértések alatt még gondolattal sem, sőt, még az érzelem egy árnyalatával sem válaszol azokra, amikkel Sátán ostromolja, akkor annak feltétlenül mentesnek kell lennie a bűnös hajlamoktól. Jézus pedig ilyen állapotban volt. Mivel a kísértések minden esetben személyre szabottak, ezért Sátán Jézust is csak a szent természetének figyelembe vételével kísérthette meg, nem pedig a bennünket jellemző alantas vágyak és hajlamok szintjén. A kísértéseknek azok a formái, amelyekkel bennünket környékez meg Sátán, Jézus számára nem is jelentettek volna kísértést.

JÉZUS MEGKÍSÉRTÉSE

Amikor Jézus megkísértéséről beszélünk, akkor mindenekelőtt azt kell nagyon határozottan kijelenteni, hogy Ő belülről nem volt kísérhető a bűnre, mert „*Benne nem volt bűn*” (1Jn. 3,5.). János apostol ugyanis nem azt mondja, hogy Jézus nem követett el bűnt, hanem azt, hogy Jézusban nem volt bűn, a belső lelki természete tiszta volt a bűntől. Itt is azt az alapvető szempontot szeretném hangsúlyozni, hogy a Biblia nem az elkövetett cselekedetet tekinti bűnnek, mivel az csak a bűn látható megnyilatkozása. A Biblia szerint csak az ember szívének Istentől

elszakadt, megromlott állapota tekinthető és nevezhető bűnnek. A bűnös cselekedet csak kifejezője és látható megnyilatkozása annak, ami a szívben van. Isten ezért vizsgálja az emberek szívét, és nem a látható megnyilatkozásait, mert Isten a bűnt vizsgálja bennünk. *„Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.”* (1Sám. 16,7.).

A János apostol által leírt Ige tehát azt mondja, hogy Jézusban nem volt bűn, nem volt tőle megfertőzött a szíve, a természete, vagyis a szívében egyáltalán nem volt bűn. Ebből adódóan Jézus egyáltalán nem is volt kísérhető belülről, a saját vágyain és hajlamain keresztül a bűnre vagy a bűnnel. Bár Sátán megpróbálta kívülről kísértetni, rávenni arra, hogy a Kísértő imádatát váltsa ki Jézusból – ami már bűn lett volna –, de Jézus számára az egyáltalán nem jelentett kísértést, hiszen Ő *„iszonyodott a bűntől”*, ezért Jézus számára nem volt kérdéses, hogy kit imádjon. Ezért tudta azonnal elutasítani magától Sátánt, mert ez a próbálkozás egyáltalán nem talált visszhangra a lelkében. De ez nem volt így az ezt megelőző esetek kísértéseiben, amik viszont nem bűn elkövetésére kísértettek.

Pál apostol egy nagyon precíz meghatározást ad Jézus megkísértésével kapcsolatban: *„megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt”*. Ez elsősorban azt jelenti, hogy Jézus megkísértése csak hasonló volt a miénkhez, de nem volt minden vonatkozásában teljesen olyan.

Jézus „Maga is kísértést szenvedett, mégpedig szentségének tökéletességével arányban” (EGW: 5Test. 422.)

Pál egy nagyon fontos dolgot tesz hangsúlyossá ebben a kijelentésében, amit viszont előszeretettel figyelmen kívül hagynak azok, akik a hasonlóság alatt az azonosságot akarják érteni. Jézusnak a *„mindenkben”* való megkísértése egy dolog kivételével történt *„hozzánk hasonlóan”*, ez pedig a bűn. Őt nem lehetett bűnnel kísértetni, bár Sátán megpróbálta ezt is, de Jézus

számára a bűnnel való csábítás nem jelentett kísértést. Amikor engem próbálnak kísérteni azzal, hogy csak egyetlen korty erejéig kóstoljam meg a pálinkát, akkor az nekem sem jelent kísértést, mert undorodom még a szagától is. Jézus is iszonyodott a bűntől, ezért a bűn nem jelentett kísértés számára. Ellen White is ezt a nagyon fontos dolgot hangsúlyozza ezzel kapcsolatban.

*„A szenny közepette Krisztus megőrizte tisztaságát. **Jelleme tökéletes iszonyt fejezett ki a bűnnel szemben.** Az Ő szentsége maga ellen lázította az erkölcstelen világ minden dühét, mert tökéletes életével szüntelen vádolta a világot, s megmutatta az ellentétet a törvényszegés, valamint annak szeplőtlen igazsága között, Aki nem ismert bűnt.”* (EGW: SDA BC. 5. 1142.)

Jézus mint Isten, tökéletesen ismerte a bűnt, de nem volt tapasztalati ismerete a bűnről, mert a természete tiszta volt. Az „ismerte” szónak különleges jelentése van a Bibliában; egy bensőséges, intim közösséget és egyesülést jelent, de ez nem volt elmondható Jézusról a bűnnel kapcsolatban. Jézusnak a bűnnel való megkísértésével kapcsolatban a következő megállapításokat mondhatjuk ki.

Belülről nem volt kísérthető a **bűnnel**.

„Sátán az emberi szívben talál olyan sarkot, ahol meg tudja vetni a lábát – dédelgetett, bűnös vágyat, amellyel kísértéseit érvényre juttathatja. De Krisztus elmondhatta önmagáról: »Jön a világ fejedelme: és énbennem nincsen semmije« (Jn 14:30). Sátán nem talált semmi olyat Isten Fiában, ami által legyőzhette volna. Jézus megtartotta Atyja parancsolatait, és nem volt benne semmi bűn, amit Sátán ki tudott volna aknázni.” (EGW: NK, 554.)

Kívülről sem volt kísérthető a **bűnnel**.

„Jelleme tökéletes iszonyt fejezett ki a bűnnel szemben.” (EGW: SDA 5BC, 1142.)

„Egy gondolattal sem, az érzelemnek egy árnyalatával sem válaszolt a kísértésekre.” (EGW: RaH, 1887. nov. 8.)

Amikor azonban Jézus megkísértéséről beszélünk, akkor nem szabad általánosítanunk. Ha azt mondjuk, hogy Ő „bűnnel nem volt kísérthető” sem kívülről, sem belülről, akkor ezzel nem azt mondjuk, hogy egyáltalán nem volt kísérthető, hanem csak azt, hogy bűnnel nem volt kísérthető. A Megváltó ugyanis kísérthető volt kívülről és belülről is más vonatkozásban. Ezek a kísértések azonban, mint a mi esetünkben is, személyre szabottak voltak. Az Ő *„szentségének tökéletességével arányban”* készítette elő ezeket Sátán Jézus számára, személyre szabottan.

A Jézust kívülről érő kísértések valóságosak voltak, azokat Sátán nagyon gondosan előkészítette. Ezért azt is mondjuk, hogy Sátán részéről voltak próbálkozások Jézus esetében is, hogy kívülről jövő kísértésekkel próbáljon teret nyerni Jézus szívében, de ezek csak egyoldalú próbálkozások voltak. Mivel Jézusban ezek a kísértések nem fogantak meg, mert egyetlen *„gondolattal sem, az érzelemnek egy árnyalatával sem válaszolt a kísértésekre.”*, ezért mondhatjuk azt, hogy Jézus bűnnel kívülről sem volt kísérthető, hiszen iszonyodott a bűntől.

A Jézusban lejátszódó kísértésekkel kapcsolatban a következőket írja Ellen White.

*„(Sátán) Az előjárókat és főpapokat arra készítette, hogy Jézussal a legkegyetlenebb és legembertelenebb módon bánjanak. **Sátán azt remélte, hogy az ilyen csúfolódás és bántalom Isten Fiából panaszt vagy zúgolódást fog kiváltani; vagy kimutatja isteni erejét és kiragadja magát az Ő győtrő tömeg közül.**”* (EGW: TL, 137.)

*„Így amikor Krisztust megvetéssel kezelték, akkor Ő **erősen kísértésbe esett, hogy kinyilvánítsa isteni lényét.** Egyetlen szavával, és tekintetével arra tudta volna kényszeríteni üldözőit, hogy olyan Úrnak vallják meg, aki Úr volt királyok és uralkodók, papok és a templom felett is. Éppen ez volt*

azonban Krisztus nehéz feladata, hogy megtartsa azt a helyzetét, amelyet maga választott magának, mikor úgy döntött, hogy hozzánk hasonló emberként éli le életét ezen a földön.” (EGW: JÉ, 604-605)

*„Sátán azt gondolta, hogy kísértéseivel megcsalhatja a világ Megváltóját, aki egy merész mozdulattal egyszer csak isteni hatalmát fogja érvényesíteni... A mennyei lények tisztelete vette körül Jézust, és felelevenedett előttük abszolút hatalma. Éppolyan nehéz feladat volt számára emberi mivoltát elfogadni, mint amilyen nehéz nekünk embereknek a megromlott emberi természet fölé emelkedni... Krisztus a legszigorúbb próbatétel alá vettetett: **minden képességének teljes erejét igényelte, hogy ellenálljon annak a hajlamnak, amely arra készítette volna, hogy isteni hatalmát felhasználja, és kiszabadítsa magát a veszedelmes helyzetekből,** így diadalmaskodva a sötétség Fejedelmének hatalma felett.”* (EGW: RaH, 1875. ápr. 1. – SDA 7BC, 929.)

Jézus megkísértésének azonban volt egy másik területe is:

„Krisztusnak az emberi nem érdekében kellett győzedelmeskednie a vágyak felett azáltal, hogy kiállta ezen a téren a legnagyobb próbát is.” (EGW: SM-ből idézi a Lelkész-tájékoztató 1987/5. száma)

Mielőtt azonban bárkinek is elszabadulna a képzelete, hogy milyen vágyak felett kellett Neki győznie, figyeljük meg, hogy mit értett a fenti sorok szerzője, vagyis Ellen White, az általa leírt meghatározás alatt.

„Jézus önként vállalta a feladatot és hordozta a terhet az emberért, és az emberért győzelmet aratott a vágyak felett. Az ember érdekében önmegtagadónak, állhatatosnak és elvhűnek kellett lennie még a leggyötrőbb éhség közepette is. Az éhségnél, sőt még a halálnál is erősebb étvágy feletti uralmát kellett bemutatnia – Minden elveszett, amikor Ádám engedett az étvágy hatalmának. A Megváltó, akiben egyesült

*az emberi az istenivel, Ádám helyére állt, és majdnem hat borzalmas héten át böjtölt. Ennek a böjtnek a hossza a legerősebb bizonyíték arra, hogy mennyire bűnös az emberi család, és milyen nagy hatalma van rajta a lealacsonyító étvágnak... A Sátán közvetlen kísértései nyomán Izráel gyermekei engedték, hogy a vágyak uralkodjanak az értelem felett. Így olyan végzetes bűnöket követtek el, amelyekkel magukra vonták Isten haragját, és ezért elesetek a pusztában. (Sátán) vélte, hogy legyőzheti Krisztust is ugyanezzel a kísértéssel... **Kísértéseit Krisztus körülményeihez és környezetéhez szabta, így az étvággal való kísértést majdnem ellenállhatatlanná tette.**” (EGW: SM-ből idézi a Lelkészajtájékoztató 1987/5. száma)*

Jézus megkísértésének harmadik területe egészen sajátos és személyre szabott volt. A kísértésnek ez a módja már magában hordozta a sátáni szándék minden elemét és célját. Egyrészt arra irányult, hogy Jézus isteni hatalmának gyakorlása által megghiúsuljon a megváltás műve. Másrészt arra törekedett az ördög, hogy Ádámhoz hasonlóan Jézusban is kialakuljon az Atyával szembeni bizalmatlanság.

„Sátán azzal kecsegtette magát, hogy fel tudja kelteni a kételkedést Krisztusban a keresztségekor elhangzott mennyei szózat hitelességét illetően. Márpedig ha ráveheti, hogy istenfiúságát kétségbe vonja, és kételkedjen az Atya szájából elhangzott szavak igazságában, akkor nagy győzelmet aratna... Sátán remélte, hogy a kételkedés fullánkját szúrhatja Krisztusba, hogy Atyja iránti szeretetén rést üthet Krisztus gondolataiba, és a reménytelenség és a kínzó éhség nyomására saját érdekében élni fog csodás hatalmával; kivéve ezzel sorsát a mennyei Atya kezéből. Ez valóban nagy kísértést jelentett Krisztusnak, ám egy pillanatig sem táplálta magában. Egyetlen percre sem vonta kétségbe mennyei Atyja szeretetét, még ha úgy is tűnhetett, hogy meghajlik az elmondhatatlanul nagy szenvedés alatt.” (EGW: SM-ből idézi a Lelkészajtájékoztató 1987/5. száma)

Jézus tehát „*megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt*”. Kísértései teljesen valóságosak voltak, a mi kísértéseinkhez hasonlóak, folyamatukban, jellegükben és céljukban egyaránt. Jézus átment a kísérhetőség minden területén, szintén hozzánk hasonlóan, de személyre szabottan, az Ő „szentségének tökéletességével arányban”. Megkísértése azonban egyetlen dologban különbözött a miénktől: nem volt kísérhető bűnnel, mert „*tökéletes iszonyt*” érzett azzal szemben. Bár Sátán megpróbálkozott ezzel is, de szándéka eredménytelennek bizonyult.

Minden – ezektől a tényektől eltérő – gondolkodással szemben, álljon itt a Bizonyágtételek figyelmeztetése és tanácsa.

*„Nem szabad azt gondolnunk, hogy Krisztusnak arra irányuló hajlama, hogy Sátán kísértéseinek engedjen, gyengítette emberi természetét, és ugyanazokkal a bűnös, romlott hajlamokkal rendelkezett, mint az ember... **Krisztus a mi természetünket vette fel ugyan, a bukottat, de nem a romlottat**, és csak akkor rontatott volna meg, ha Sátán szavait fogadta volna el Isten szavai helyett.”* (EGW: Kiadott kéziratok, 1211., 1890)

*„Nem az angyalok természetét vette fel, hanem az emberi természetet, **tökéletesen azonosulva a mi természetünkkel, kivéve a bűn hajlamát.**”* (EGW: 3SM, 129.)